

”ומתו בו”, ולמדנו: **ולא כבעל מום** ששימש.⁽⁵⁾

שנינו בברייתא: **הזיד במעילה, רבי אומר: במיתה; וחכמים אומרים: באזהרה:**

ומפרשין: **מאי טעמא דרבי?**

אמר פירש רבי אבהו:

משום דכתיב גבי מעילה [ויקרא ה טו]: **”נפש כי תמעול מעל וחסאה בשגגה מקדשי ה”**, וכתוב גבי כהן טמא בתרומה [ויקרא כב ט] **”ושמרו את משמרתו ולא ישאו עליו חטא ומתו בו כי יחלוהו”** —

וגמר רבי בגזירה שוה **”חטא”** [”וחטאה”] **חטא” מתרומה, מה להלן גבי כהן טמא שאכל תרומה במיתה בידי שמים, אף כאן במעילה, אם הזיד בה הרי הוא במיתה בידי שמים.**

וטעמא דרבנן, **אמרי בני הישיבה:** משום **דאמר קרא גבי כהן טמא שאכל תרומה:**

”ומתו בו” ודרשין: **בו ימות ולא במעילה, ומיעט הכתוב שלא יהא מיתה במעילה, ומכל מקום לענין אזהרה ילפינן גזירה שוה, ולפיכך אמרו חכמים שהמזיד במעילה הוא**

באזהרה.

כאן שבה הגמרא למשנתנו ומבארת את הסיפא, ששנינו בה: **זר ששימש במקדש, רבי עקיבא אומר בחנק; וחכמים אומרים: בידי שמים:**

תניא: רבי ישמעאל אומר:

נאמר כאן [במדבר ג י] **גבי זר ששימש: ”ואת אהרן ואת בניו תפקוד, ושמרו את כהונתם, והזר הקרב יומת”.**

ונאמר להלן [במדבר יז כז] — **אחר שיצאה אש מאת ה’ ושרפה את מאתים וחמשים איש מקריבי הקטורת בפרשת קורח — ויאמרו בני ישראל אל משה לאמר הן גוענו אבדנו כולנו אבדנו. כל הקרב הקרב אל משכן ה’ ימות [כמות השרופים]**

מה להלן: ⁽⁶⁾ **בידי שמים,** שהרי בשריפה מאת ה’ מתו.

אף כאן: בידי שמים.

רבי עקיבא אומר:

נאמר כאן — גבי זר ששימש — ”והזר הקרב יומת”.

[”חלל”], [ראה בדבריהם מה שהוסיפו בזה]?! ותירצו: ויש לומר, דהכא פסול הגוף דעבודה מפסול הגוף דעבודה, עדיף.

5. ומסתברא בעל מום הוא דקא ממעט ולא טמא וטבול יום, ש[אף] הן פסול טומאה, רש”י. וכתב עליו ב”יד רמה”: ולא מילתא היא, דהא תינח טמא וטבול יום, אבל טבל [שאף הוא נלמד מתרומה], מאי איכא למימר?! ופירש ב”יד רמה”: מרבה אני את אלו שכן

חילול דרבים מחילול דרבים, ומוציא אני בעל מום, שכן חילול דיחיד מחילול דרבים.

אך בתוספות פירשו כרש”י, והוסיפו: וטבל, אף על גב דלאו פסול טומאה, הוא דמי לתרומה טפי מהני.

6. לכאורה היה נראה שהלימוד הוא בגזירה שוה “הקרב” הקרב, אלא דמהמשך הסוגיא לא משמע כן, כדלקמן בהערה 7.